

Sygn. akt I C 2245/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2019 r. w Toruniu.

sprawy z

(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko:

W. Z. (1)

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego W. Z. (1) rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 3.707,03 zł (trzy tysiące siedemset siedem złotych trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 września 2018r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygn. akt I C 2245/18

UZASADNIENIE

Powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wniósł o zasądzenie od W. Z. (1) kwoty 3.707,03 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki, z której się nie wywiązał. Podkreślił, iż na podstawie cesji nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu. Na dochodzoną kwotę składa się: 3.000 zł tytułem kapitału, 76,52 zł tytułem odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego, 630,51 zł tytułem prowizji naliczonej przez pierwotnego wierzyciela.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 października 2018 r Sąd orzekł zgodnie z treścią pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. .

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady jak i wysokości. Wskazał, iż przedłożone przez powoda dokumenty zostały nieprawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem. Powód nie wykazał istnienia ani wysokości wierzytelności. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda z uwagi na brak wykazania następstwa prawnego po (...) Sp. z o.o. Pozwany podkreślił, iż nie przedstawiono sposobu wyliczenia żądanej kwoty. Dodał, iż dokonał spłaty zobowiązania w całości dokonując wpłat na poczet kapitału pożyczki a nie na poczet opłat nienależnych. Zdaniem pozwanego umowa pożyczki zawierała klauzule niedozwolone zastrzegające opłaty nienależne i rażąco wygórowane. Wskazał, iż wartość pozaodsetkowych kosztów wskazana w umowie jest niezgodna z treścią art. 58 § 1 k.c. gdyż zmierza do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 24 lipca 2017 r. W. Z. (2) zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki kwoty 3.000 zł. W umowie ustalono wysokość prowizji na kwotę 970,50 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 3.970 zł.

Dowód: umowa pożyczki. k. 5-7

Dnia 19 kwietnia 2018 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył wierzytelność przysługującą (...) Sp. z o.o. przeciwko W. Z. (1).

Dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 10-17

W związku z brakiem spłaty kolejnych rat pożyczki w terminie U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wezwał W. Z. (1) do zapłaty należności.

Dowody: wezwanie k. 22

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez powoda.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy /art. 232 k.p.c./. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach /art. 3 k.p.c./ a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi i wykazał, że posiada wierzytelność wobec pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem. Sąd nie miał wątpliwości co zawarcia umowy, wypłaty pożyczki pozwanemu. Powód przedstawił umowę pożyczki.

Na uwagę nie zasługiwały zarzuty strony pozwanej odnośnie braku wykazania przejścia wierzytelności na powoda. Do pozwu załączona została bowiem umowa przelewu wierzytelności zawarta z pierwotnym wierzycielem wraz z załącznikami które w ocenie Sądu w wystarczającym stopniu precyzują, iż jej przedmiotem była wierzytelność przeciwko pozwanemu wynikająca z umowy pożyczki.

Sąd nie zgodził się również z zarzutami pozwanego dotyczącymi klauzul niedozwolonych w zakresie ustalenia wysokości opłaty przygotowawczej.

Przepis art. 385¹ § 1 k.c. nie dopuszcza możliwości uznania za klauzulę niedozwoloną postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny i wynagrodzenia, gdy zostały one sformułowane w sposób jednoznaczny. Zgodnie z zasadą transparentności i przy poszanowaniu zasady autonomii woli stron, należy uznać, że reguły ochrony interesów konsumenta powinny ustąpić wobec jednoznacznie określonego zamiaru stron, co do ukształtowania tych podstawowych elementów zobowiązania. Każdy podmiot zawierający umowę, także konsument, powinien mieć świadomość wiążącego charakteru takiej przedmiotowo istotnej klauzuli nawet, wtedy, gdy ta jest dla niego rażąco niekorzystna, jeżeli brak wątpliwości, co do skutku prawnego zamierzonego przez strony. W niniejszej sprawie, pożyczkodawca w sposób czytelny i zrozumiały zawarł w umowie nie tylko sam obowiązek uiszczenia tych należności, ale również wprost, na pierwszej stronie umowy wypunktował dane dotyczące pożyczki. Precyzyjnie określono wszelkie koszty pożyczki. W umowie pożyczki pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 3.970,50 zł tytułem całkowitej zapłaty. Na kwotę zobowiązania składała się prócz kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 3.000 zł również prowizja w wysokości 970,50 zł. Kwota zobowiązania miała zostać spłacona w ratach w terminach wskazanych w harmonogramie spłat do dnia 10.11.2017 r. Zaznaczono, iż prowizja oznacza opłatę za udzielenie pożyczki. Nie można wobec takiej treści umowy pożyczki twierdzić, że nie była ona uzgodniona indywidualnie z pozwaną, jako konsumentem. Dopuszczalność zastrzeżenia takich należności w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Istotne jest, aby opłata nie powodowała nadmiernego obciążenia konsumenta pozaodsetkowymi kosztami zawarcia umowy, niezajdującego uzasadnienia w wydatkach poniesionych w związku z przygotowaniem tej umowy i jej realizacji, które nie mogą być rekompensowane wyłącznie zastrzeżeniem odsetek za opóźnienie. W konsekwencji, Sąd powinien ustalić, czy opłata przygotowawcza nie została zastrzeżona w nadmiernej wysokości - z jednej strony nieproporcjonalnie do rozmiaru korzyści, jakie uzyskuje konsument z tytułu zawarcia umowy, a z drugiej, powodując niczym nieuzasadnione przysporzenie po stronie instytucji kredytowej. Oceny tej nie można dokonywać w oderwaniu od przepisów obowiązującej od dnia 11 marca 2016 r. zmiany w ustawie o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2018 r. poz. 993). Powołane przepisy w art. 36a wprowadziły limit wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu zarówno w odniesieniu do określonego okresu spłaty kredytu (ust. 1), jak i limit maksymalny dla całości umowy o kredyt konsumencki (ust.2). Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 cyt. ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali roku przekroczyć 55% (25% + 30%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu. W razie ustalenia przez kredytodawcę, na podstawie umowy o kredyt konsumencki, kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej rzeczonym wartościom maksymalnym (art. 36 a ust 1 ustawy). W przedmiotowej sprawie kwota pozaodsetkowych kosztów kredytu wynosiła 970,50 zł – prowizja. Sąd zbadał, czy postanowienia umowne odpowiadają przepisowi art.36a ustawy o kredycie konsumenckim i kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu zaciągniętego przez pozwaną nie przekraczają maksymalnej wysokości wyliczonej według zawartego w tym przepisie wzoru. Z wyliczeń wykonanych przez Sąd wynika, iż na podstawie założeń umowy pożyczki, maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu wynosi 1.007,14 zł. Wskazana w umowie prowizja w wysokości 970,50 zł jest natomiast mniejsza od wyliczonej maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz od kwoty faktycznie udzielonej pożyczki. Sąd uznał, iż w związku z udzieloną pożyczką powodowi należała się prowizja. Powód poniósł bowiem koszty związane z przygotowaniem umowy w tym gromadzeniem dokumentów, dokonania weryfikacji zdolności kredytowej, uruchomienia środków nadto koszt obsługi, dostarczenia i podpisania umowy, koszty osobowe, administracyjne i marketingowe. Tym samym Sąd uznał za wiążące postanowienia umowne w zakresie dotyczącym żądanej prowizji.

Na uwagę nie zasługiwały również twierdzenia pozwanego dotyczącego spłaty pożyczki. Pozwany nie przedłożył bowiem żadnego dowodu świadczącego o dokonanych wpłatach na rzecz powoda.

W konsekwencji powództwo podlegało uwzględnieniu. Mając powyższe na uwadze Sąd w pkt 1 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.707,03 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata sądowa 100 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł oraz opłata od pełnomocnictwa 17 zł